

[Aksel Larsen.]

er han blevet mør, nu kan han vel holde sig i Skindet i Fremtiden. Der er Slagterier, hvor det er langt grovere, end jeg har skildret det her. Der er Slagterier, hvor Flertallet af Slagteriarbejdere er arbejdsløse 2, 3 eller 4 af Ugens Dage og kun har Arbejde henholdsvis 4, 3 eller 2 Dage. Derved er Begrebet Ugelønninger gjort totalt illusorisk, og Gennemsnittet af Danmarks Slagteriarbejdere har formodentlig ikke over 400 Kr. maanedlig i Indtægt, og det skal de forsørge sig selv og deres Familie med.

Man taler her saa meget om, at det er en samfundsvigtig Industri, man er nødt til at have Slagterierne i Gang. Betingelsen for, at de kan være i Gang, er, at de har deres faste Arbejdsstab af faglærte Folk, som er vant til at udføre Arbejdet og kan udføre det; de maa holde paa dem. Og saa fører man en saadan Politik over for Slagteriarbejderne, saa man i og for sig i Dag burde baade forundre sig over og takke Slagteriarbejderne for, at de ikke i Flok og Tal er søgt over i andre Erhverv. Naturligvis kunde Arbejdet tilrettelægges paa Slagterierne saadan, at der blev Arbejde til hele Arbejdsstyrken paa alle Ugens 6 Arbejdsdage. Men man har ikke villet det, for man har set sin økonomiske Interesse i at forføre paa den Maade, jeg her har skildret. Dette vil imidlertid sige, at de Arbejdere, der ikke har Arbejde alle Ugens 6 Dage, ikke er faste Arbejdere i den Forstand, man opfatter dette Ord. Ganske vist har mange af dem været ved de paagældende Slagterier i 20—30 Aar, men alligevel er de en Slags Løsarbejdere, en Slags Ekstraarbejdere.

Det er dette Forhold, der formentlig sigtes til med Forligsmandens citerede Bemærkning, men enhver maa jo erkende, at den er saa tilpas taaget og uforbindende formuleret, at man kan forudse, at den ingen som helst praktisk Virkning vil faa. Jeg tror, at dette Forhold, at Forligsmanden ikke har villet indføre Bestemmelser, som regulerer dette Forhold paa en rimelig Maade, har været den allervigtigste Grund til Forkastelsen og til den høje Nejprocent blandt Slagteriarbejderne.

Jeg har villet fremdrage disse rent foreløbige og yderst ufuldstændige Oplysninger, for at Tingets Medlemmer dog kan faa en lille Smule Begreb om den Sag, de nu har i Sinde at træffe Afgørelse om.

Jeg vil samtidig sige, at naturligvis er der mange andre Ting, som bør oplyses, og som jeg ikke ser mig i Stand til at give Oplysninger om, men som Statsministeren maa være i Stand til at give Oplysninger om, naar

han kommer med et saadant Forslag, for det er hans Sag at være inde i Spørgsmaalene.

Det kunde være interessant at faa oplyst: hvor meget vil den Lønforhøjelse og den Forbedring, som Slagteriarbejderne har ønsket, og som Forligsmandstorslaget nægter dem, betyde i ekstra Omkostninger pr. Svin, der behandles paa Slagterierne? Hvor mange Øre drejer det sig om pr. Gris? Kunde man faa det at vide, kunde man bedre tage Stilling til, hvorvidt det er rimeligt eller urimelige Krav, Arbejderne har stillet, set ud fra Hensynet til, hvad den paagældende Produktion kan yde. Ligeledes bør man have oplyst, hvad det i Dag koster at slagte og færdigbehandle en Gris sammenlignet med Lønomsætningen for 10 Aar siden. Saadanne Oplysninger maa selvfølgelig kunne fremskaffes. Jeg kan love de ærede Medlemmer, at de vil blive interessante.

Jeg anser det for nødvendigt at faa disse Oplysninger. Jeg tror, at de sammenholdt med de Oplysninger, jeg har givet, vil vise, at det er urimeligt i denne Sag at tvangslovgive mod Slagteriarbejderne, og at det vilde have været meget mere rimeligt, om Statsmagten havde hjulpet Slagteriarbejderne med at faa Reallønnen af 1939 genoprettet. Dette blev lovet Slagteriarbejderne saavel som andre Arbejdere af alle de Partier, der var Deltagere i Samlingsregeringen af 5. Maj i Fjor, og dette Løfte kom til Udtryk i den daværende Statsministers Trontale af 9. Maj 1945.

Det forekommer mig, at Statsmagten, Regering og Rigsdag, som har et saa kolossalt, et saa tyngende Ansvar for den Maade, hvorpaa Arbejderne er blevet behandlet under hele Besættelsestiden efter Loven af Maj 1940, har Pligt til at sørge for i det mindste at faa opfyldt Løftet af Maj 1945.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vilde, som han paastod: for gammelt Venskabs Skyld, forhindre mig i at plumpe i med Hensyn til, hvilken Stilling jeg havde taget ved en tidligere Lejlighed. Jeg skatter ikke den Slags Venskabsbeviser saa højt. Jeg vilde skatte det langt højere, hvis det ærede Medlem i et Spørgsmaal som det, vi behandler her, vilde anlægge samme Synspunkter og holde samme Taler, som det ærede Medlem anlagde og holdt i Samlingsregeringen i Fjor, naar vi beskæftigede os med Arbejdsforhold og Arbejds lønninger.

Jeg har gjort mig den Ulejlighed at finde den lille blaa Bog, det ærede Medlem stod og opererede med heroppe, Rigsdagsaarbogen for 1937—38, og jeg vil gerne have den højtærede Formands Tilladelse til at citere alt, hvad der i denne Bog siges om det kom-